

Alkalmi vers a halálról

*Négy óra negyven perckor fölbredtem,
hallgattam egy darabig a hajnalt:
madarak csipkéztek csillagot a csöndre,
mozdulatlanul fekiüdtem. Nem tudhattam,
hogy éppen meghalsz.*

*Ilyenkor gördül elő az új nap,
lassú vajúdás után szülnek, születnek,
nekifeszülnek a színek a szürkületnek,
ilyenkor vékonyodó héj a hajnal,
míg fölszakítják hangtalan robajjal.*

*Nem tudtam, anya, hogy ébren vagy te is,
de kórtermedben szél se jár, sóhaj se jár,
az infúzió cseppenként megalvad,
fogaid sziklák, hajad erdő, ráncaid
kiszáradt patakmedrek.*

*Ilyenkor fölbredni késő,
nem kapnak oxigént a hörgők,
a sokkos sejtek megborzonganak,
megdermednek, és az elme:
madárhangos kertre nyíló ablak.*

*Nem tudhattam, hogy már nem vagy,
hogy a semmi tükre néz rád vissza,
kezed egyszerre könnyű és nehéz,
nem lehet a homlokomra tenni,
nem is lehet onnan már levenni.*

*Ilyenkor azt mondják, hogy távozik,
elme, kilép, szóval hogy el.
Szerintem inkább itt marad, sőt, érkezik:
ilyenkor végleg egy a test, a lélek,
szétreped a remény vékony héja.*

*Egyszerre keltünk. Nem tudad, nem tudtam,
álomba nyíló álom lett a hajnal,*

*feküdtél kőfogakkal, erdőhajjal,
és úgy voltál már itt, ahogy
az ablakon a kelő nap lobog.*

A hamvasztómester kikezel

*A kórházban, ahol születtem,
majdnem elcseréltek, mesélted, helyettem
egy másikat adtak oda szoptatáskor,
nem a fekete nagyhajút.*

*Nem fogom fölismerni a hamvakat.
Lezárt műanyag dobozba kerülsz,
amit az urnába raknak. A gondos
személyazonosításban bízhatok.*

*Gyerekkoromból nem is az arcod,
a kezed, a hangod maradt meg leginkább,
mint bizonyosság rólad, hanem
jelenléted, mozgásod, a játék közben
a látás holtterében derengő árny.
Amit az urna persze nem tartalmaz.*

*Halottvizsgálat után, kiszállítás előtt
két ellentétes végtagodra cédulát helyeznek,
ez rajtad is marad, folyamatosan
hűtenek, mielőtt elhamvasztanak,
korszerű módszerrel bekezelnek.
Egyedi azonosítód egy éghetetlen
hamvasztásisorszám-lapka lesz.
Ügyelnek rá, hogy a por, amivé válsz,
ne keveredjen el a másokéval.*

*Ezer fokon öngyulladással ég el,
válík vízmentes ásványi anyaggá
az, aki nem tévesztett engem össze,
az, aki összetéveszthetetlen volt
(és haragom hányszor toltult föl ellened,
hányszor gondoltam, hogy mégis elcseréltek).*

*A folyamat végén csak izzó csontok maradnak.
A hamvasztómester ekkor kikezel.*

*Húlnöd kell, hogy átkerülj a csontórló malomba.
Fémgolyók járnak körbe-körbe ott
és őrlik szinte porrá hamvaid.*

*A hamvasztómester az urnabetéten,
amibe hamvaid s az éghetetlen lapkát helyezi,
kívül-beliül jelöli neved, születésed,
halálod és a hamvasztás idejét.
Végül az urnabetétet légmentes
forrasztással lezárja. Hiszek ebben:
létünk, nemlétünk garanciái szavakat,
számokat őrző dokumentumok.*

Téged fognak pénteken a sírba tenni.

„És eltemették...”

*Halálod legszebb része ez: a sírbatétel.
Már tegnap kiásták az üreget.
Egy kis halomban sárgásbarna föld.*

*Legszebb a szakszerű mozdulatok sora,
hiába száraz rög, olyan puha,
ahogy az urnát egy kendőbe teszik,*

*s aláereszkedik a sírba lassan,
mélyedbe szállsz, egy hófehér dobozba,
amire rögtön fehér fedél kerül.*

*Szépek a gyakorlott mozdulatok,
ásók, lapátok lendülése, puhán
hull rád, köréd a föld, latolva*

*vágják, dobják, terítik, egyengetik
a halandóság szakmunkásai,
ügyelnek rá, hogy fix legyen a fejfa.*

*Halálod legszebb része ez, megnyugtató,
nincs benne semmi elviselhetetlen.
Puha a föld fölötted, mint a hó.*